

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dany Slavíkové a soudkyň Mgr. Adély Kaftanové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobkyně: **1) České dráhy, a.s., IČO 70994226**
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1

2) Správa železnic, státní organizace, IČO 70994234
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

o nahrazení rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (o žalobách podle části páté o. s. ř.)

k odvolání **žalobkyně 2)** a účastníků:

City Rail a.s., IČO 24199010, sídlem Magistrů 16/202, 140 00 Praha 4

KŽC Doprava s.r.o., sídlem Meinlinova 336, 190 16 Praha 9

ARRIVA vlaky s.r.o., Křížíkova 148/34, 186 00 Praha 8

METRANS Rail s.r.o., IČO 26361485, sídlem Podleská 926, 104 00 Praha 10

Cargo Motion s.r.o., IČO 28270304, sídlem Sokolská třída 2800/99, 702 00 Ostrava

ORLEN Unipetrol Doprava s.r.o., IČO 64049701, sídlem Růžodol 4, 436 70 Litvínov

ČD Cargo, a.s., IČO 28196678, sídlem Jankovcova 1569/2c, 170 00 Praha 7

CER Slovakia a.s., IČ SK2022760091, sídlem Mýtna 15, 811 07 Bratislava, Slovenská republika

Leo Expres Tenders, s.r.o., IČO 24848131, sídlem Řehořova 908/4, 130 00 Praha 3

EP Cargo a.s., IČO 24721166, sídlem náměstí Hrdinů 1693/4a, 140 00 Praha 4

RegioJet a.s., IČO 28333187, sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno
zastoupen advokátem JUDr. Zdeňkem Hrouzkem, sídlem Pražákova 1008/69

RegoiJet UK a.s., IČO 07544014, sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno
zastoupen advokátem JUDr. Zdeňkem Hrouzkem, sídlem Pražákova 1008/69

proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. listopadu 2022 č. j. 27 C 188/2020-150

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje** a řízení **se zastavuje**. Žalobkyně České dráhy, a.s., a žalobkyně Správa železnic, státní orgnizace, mohou podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví ve lhůtě 1 měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení, a to k Městskému soudu v Praze.

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Řízení bylo vedeno dle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), o dvou spojených (§ 250b odst. 1 o. s. ř.) žalobách na nahrazení rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „UPDI“) ze dne 4. 3. 2020 č.j. UPDI-0797/20/ZA, sp. zn. RPD005/19, a rozhodnutí předsedy UPDI ze dne 19. 6. 2020 č.j. UPDI-2424/20/KP, sp. zn. RPD005/19 soudním rozhodnutím. UPDI rozhodoval dle ust. § 34e zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, k návrhům společností České dráhy, a. s., a ARRIVA vlaky s.r.o. o přezkumu souladu Změny č. 2 Prohlášení o dráze celostátní a regionální platné pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020, vydané Správou železnic, státní organizací dne 1. 12. 2019 pod č. j. 70522/2019-SŽDC-GR-O5, se zákonem o dráhách. Nahrazení shora označených rozhodnutí UPDI (v jiných částech) se domáhala žalobkyně 1) a žalobkyně 2) v žalobách podaných dne 12. 8. 2020 (řízení o žalobě žalobkyně 2/ bylo původně vedeno pod sp. zn. 35 C 82/2020).
2. Soud I. stupně rozhodl shora označeným rozsudkem ze dne 8. 11. 2022 o obou žalobách následovně: *Výrok 5. rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 4. 3. 2020, č. j. UPDI-0797/20/ZA, sp. zn. RPD005/19, se podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, mění tak, že zní celý nově takto: „Změna Prohlášení 2020, příloha „C“ část C bod IV – nové znění bodu - Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy, odstavec IV. 5 je v rozporu s § 33 odst. 1 zákona o dráhách. Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře stanovuje Správě železnic, že Změnu Prohlášení 2020, přílohu „C“ část C bod IV – nové znění bodu - Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy, odstavec IV. 5, v uvedeném rozsahu nelze použít. Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře neshledal rozpor přílohy „C“ část C bod IV - nové znění bodu - Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy, odstavec IV.3, IV.4 a IV.6 Změny Prohlášení 2020 se zákonem o dráhách. V ostatních částech se podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 4. března 2020, č. j. UPDI-0797/20/ZA, sp. zn. RPD005/19 potvrzuje a rozklady proti němu se zamítají. (výrok I. rozsudku) 1. Nebyl shledán rozpor přílohy „C“ část C bod IV – nové znění bodu – Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy, odstavce IV.1 a IV.2 Změny č. 2 Prohlášení o dráze celostátní a regionální platného pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020, č. j. 70522/2019-SŽDC-GR-O5 účinné ode dne 1. 12. 2019 se zákonem o dráhách. 2. Tento rozsudek nabrazuje rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře č. j. UPDI-2424/20/KP, sp. zn. UPDI-RPD005/19 ze dne 19. 6. 2020 a výrok 4. rozhodnutí UPDI-0797/20/ZA, sp. zn. UPDI-RPD005/19 ze dne 4. 3. 2020. (výrok II. rozsudku). Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. (výrok III. rozsudku)*
3. Proti rozsudku podali včasné odvolání žalobkyně 2) a výše označení účastníci řízení dle části páté o. s. ř. (viz § 250a odst. 1 o. s. ř.). Žalobkyně 2) napadla rozsudek ve výroku I. a argumentovala proti jeho věcné správnosti. Výše označení účastníci řízení napadli rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu a navrhovali zrušení rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení; vesměs pokládali rozsudek za zmatečný, vnitřně rozporný a vytýkali soudu I. stupně, že s nimi před vydáním rozsudku jako s účastníky nejednal, čímž zatížil řízení podstatnou vadou.
4. Soud I. stupně vycházel z dosavadní soudní praxe opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014 č. j. 1As 28/2014-62 a o usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 10. 2015 sp. zn. Konf 3/2015, podle níž rozhodnutí o přezkumu prohlášení o dráze celostátní a regionální podle ust. § 34g (nyní dle ust. § 34e zákona o dráhách) je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci a k řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení.

5. UPDI ve svých vyjádřeních (které podal dle ust. § 250c odst. 2 o. s. ř.) argumentoval ve prospěch názoru, že soud rozhodující dle části páté o. s. ř. není věcně příslušný k projednání žaloby a že soudní přezkum jeho rozhodnutí dle ust. § 34e zákona o dráhách přísluší soudům ve správním soudnictví. Ve vyjádření v průběhu odvolacího řízení na svoji dosavadní argumentaci navázal a nově poukázal na to, že SDEU se ve svém rozsudku ze dne 27. října 2022, *DB Station & Service AG proti ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH*, C-721/20, EU:C:2022:832, zabýval regulačními subjekty pro železniční odvětví a rozdělením pravomocí mezi regulační orgán a vnitrostátní soudy. Tento rozsudek navazuje na věc C-489/15. Ve věci C-721/20, bod 76 SDEU uvádí: „*Soudní dvůr v bodě 97 rozsudku ze dne 9. listopadu 2017, CTL Logistics (C-489/15, EU:C:2017:834) rozhodl, že pravomoc civilních soudů rozhodovat podle ustanovení vnitrostátního občanského práva o vrácení poplatků za využívání infrastruktury je omezena na případ, kdy v souladu s ustanoveními vnitrostátního práva byla protiprávnost poplatku s ohledem na právní úpravu přístupu k železniční infrastruktuře již dříve konstatována regulačním subjektem nebo soudem, který rozhodnutí tohoto subjektu zkontrolal. Mimoto z bodů 84 a 86 citovaného rozsudku vyplývá, že svěřit jakémukoli vnitrostátnímu civilnímu soudu úkol přímo uplatňovat právní úpravu v oblasti železniční dopravy, která vyplývá ze směrnice 2001/14, by porušovalo výlučnou pravomoc svěřenou regulačnímu subjektu článkem 30 této směrnice“.* Podle UPDI byla otázka věcné příslušnosti soudů k projednání žaloby je již vyřešena - rozhodnutími SDEU, která jsou závazná i pro vnitrostátní soudy. Podle čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34/EU podléhají rozhodnutí přijatá regulačním subjektem soudnímu přezkumu. Toto ustanovení je třeba vykládat v kontextu celé směrnice, zejména s odkazem na čl. 55 odst. 1 a čl. 56 odst. 1, 2, a 9. Za účelem dosažení těchto cílů ukládá směrnice 2012/34/EU členskému státu povinnost zřídit jediný regulační subjekt v odvětví železnice.
6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a došel k závěru, že soud I. stupně pochybil tím, že podané žaloby projednal a rozhodl o nich, ačkoliv je k jejich projednání příslušný soud rozhodující ve správním soudnictví.
7. V řízení jde o soudní přezkum správnosti správného rozhodnutí vydaného UPDI podle ust. § 34e zákona o dráhách.
8. *Podle ust. § 34e odst. 1 zákona o dráhách Úřad na návrh žadatele o přidělení kapacity dráhy nebo z moci úřední rozhodne, zda některá z částí zveřejněného prohlášení o dráze není v rozporu s tímto zákonem. Bylo-li prohlášení o dráze zveřejněno z důvodu změn údajů v něm obsažených, návrh lze podat jen ohledně těchto změn. Podle ust. § 34e odst. 3 zákona rozhodne-li Úřad, že některá z částí prohlášení o dráze je v rozporu s tímto zákonem, stanoví v rozhodnutí přiměřenou lhůtu, po jejímž uplynutí nelze takovou část použít. Přídělcé nebo provozovatel dráhy, jde-li o veřejně přístupnou vlečku, část, která je v rozporu s tímto zákonem, nabradí částí novou, kterou znamená do prohlášení o dráze a prohlášení o dráze opětovně zveřejní.*
9. *Podle ust. § 65a odst. 2 zákona o dráhách, ve znění účinném od 1. 2. 2022, k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví.*
10. *Podle čl. II. Přechodná ustanovení bod 11. zákona č. 426/2021 Sb., jímž se s účinností od 1. 2. 2022 mění zákon o dráhách, řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
11. *Podle ust. § 244 odst. 1 o. s. ř. platí, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.*
12. Zatímco správní soudy ochranu subjektivních veřejných práv poskytují formou přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí správních orgánů, postup soudu podle části páté o. s. ř. představuje nové projednání věci, která již byla pravomocně rozhodnuta ve správním řízení,

soudem. Komentář autora M. P. k ust. § 244 o. s. ř., publikovaný v ASPI, připouští, že posouzení otázky, zda se určité rozhodnutí správního orgánu týká vztahů soukromého či veřejného práva není vždy jednoduché. Určovacími kritériem může být v první řadě výslovná právní úprava (viz § 28 odst. 1 zákona o vyvlastnění). Další vodítko pak představuje rozhodovací činnost zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Je třeba rovněž přihlídnout k zobecňujícím závěrům soudní judikatury případně aplikovat některou z teoretických koncepcí rozlišování soukromého a veřejného práva.

13. Odvolací soud se při rozhodování v této věci přidržel právních závěrů, které již vyjádřil ve svých rozhodnutích, jimiž potvrdil jako věcně správná rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 o zastavení obdobného řízení o přezkumu meritorních rozhodnutí UPDI z důvodu, že žalobu přísluší projednat soudům ve správním soudnictví. Jde o rozhodnutí sp. zn. 29 Co 5/2023, 15 Co 48/2023, 29 Co 142/2023, 29 Co 148/2023, 29 Co 190/2023 a 15 Co 145/2023. Odvolací soud zastává (spolu s jinými senáty soudu I. stupně a spolu s UPDI) názor, že existují pádné argumenty pro překonání právních závěrů vyjádřených v rozhodnutí konfliktního senátu sp. zn. Konf 3/2015. Odvolací soud podotýká, že se soudní praxe nachází v situaci, kdy se otázkou věcné příslušnosti soudů k soudnímu přezkumu rozhodnutí UPDI o souladu prohlášení o dráze se zákonem o dráhách dle ust. § 34e odst. 1 tohoto zákona odmítl zabývat jak Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) - viz usnesení o odmítnutí návrhu ve věci C-221/21 a C-222/21, tak zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb. (dále jen „konfliktní senát“) - viz rozhodnutí sp. zn. Konf 12/2021.
14. K nedávnému rozhodnutí konfliktního senátu ze dne 16. 1. 2023 č. j. Konf 3/2022-53 je třeba uvést, že v něm byla řešena příslušnost k přezkumu rozhodnutí UPDI o předběžném opatření, přičemž konfliktní senát neměl důvod k odklonu od své ustálené judikatury, podle které jsou k soudnímu přezkumu nemeritorních rozhodnutí vydaných ve správních řízeních o soukromoprávní věci povolány soudy ve správním soudnictví. Nosná argumentace rozhodnutí se tedy nijak netýkala posouzení, zda rozhodnutí UPDI dle ust. § 34e odst. 1 zákona o dráhách je či není rozhodnutím o věci vyplývající ze soukromého práva ve smyslu ust. § 244 odst. 1 o. s. ř.
15. Sluší se připomenout, že konfliktní senát v odstavci 27. odůvodnění rozhodnutí sp. zn. Konf 3/2022 (uvozeném návěťím „Nad rámec uvedeného“) uvedl následující: „s účinností od 1. 2. 2022 byl zákonem č. 426/2021 Sb. změněn zákon o dráhách. Mimo jiné bylo vloženo nové znění ustanovení § 65a zákona o dráhách, v jehož odstavci 2 je výslovně stanoveno, že k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví. Daná úprava však není použitelná na posouzení věcné příslušnosti v této věci z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.).“ S tímto názorem odvolací soud nehodlá polemizovat, byť zmíněné přechodné ustanovení není jednoznačné a lze jej racionálně vyložit i opačně. Přechodné ustanovení se výslovně o již zahájených řízeních dle části páté o. s. ř. nezmiňuje a nečiní tak ani důvodová zpráva k zákonu č. 426/2021 Sb. (tak jen v bodě 10, později přečíslovaném na bod 11, uvádí: „...obsahuje obvyklé přechodné ustanovení týkající se nastavení pravidel pro dokončení správních řízení zahájených před účinností nově navrhované právní úpravy. Taková řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. To nicméně neplatí, stanoví-li shora uvedená přechodná ustanovení jinak.“) Je proto představitelný i závěr podložený doktrínou civilního práva procesního (WINTEROVÁ, Alena, MACKOVÁ, Alena. *Civilní právo procesní*. Praha: Leges, 2015, s. 49), že se ode dne účinnosti zákona č. 426/2021 Sb. v probíhajících soudních řízeních (o přezkumu správního rozhodnutí) postupuje podle nové právní úpravy, protože nejsou výslovně upraveny odchylky od této zásady, přičemž účinky procesních úkonů, které byly učiněny do té doby, zůstávají zachovány.
16. Ustanovení § 65a odst. 2 zákona o dráhách však lze chápat i jako impuls zákonodárce k odklonu od (dříve) judikatorně prosazeného procesního postupu, u něhož existují (minimálně) pochybnosti o jeho souladu s čl. 56 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. 11. 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru.

17. Odvolací soud zdůrazňuje, že zjevně rozumně vyznívá argument Evropské komise v jejím vyjádření ze dne 30. 8. 2021 podaném v řízení před SDEU ve věci C-221/21 a C-222/21 (který opakuje UPDI), že pokud občanskoprávní soud zcela vstupuje do pozice regulačního subjektu (což při novém rozhodování o věci projednávané ve správním řízení soud rozhodující v řízení dle části páté o. s. ř. činí – jak podle textu zákona, tak podle doktríny), může tím být zasažena jednotnost přezkumu rozhodnutí přijatých provozovatelem infrastruktury prováděného regulačním subjektem, která je směrnicí chráněna jako jeden ze základních prvků pro zajištění rovného zacházení s železničními podniky. To platí zvláště v situaci, kdy tu není ani jediný věcně a místně příslušný soud povoláný k přezkumu správnosti totožného rozhodnutí UPDI a místní příslušnost soudu je závislá na tom, kdo přezkumné občanské soudní řízení zahájí (viz ust. § 250 odst. 1, písm. b/ a c/ o. s. ř.), a v situaci, kdy UPDI nemá postavení účastníka řízení a rozhodnutí soudu tak může ovlivnit jen omezeně (prostřednictvím svých vyjádření dle ust. § 250c odst. 2 o. s. ř.).
18. Evropská komise pod bodem 24 svého vyjádření ze dne 30. 8. 2021 uvedla, že **jednotnost přezkumu rozhodnutí přijatých provozovatelem infrastruktury prováděného regulačním subjektem se jeví jako jeden ze základních prvků pro zajištění rovného zacházení s železničními podniky**. V bodech 33 – 35 uvedla, že čl. 56 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 (dále jen jako „směrnice 2012/34“) musí být vykládán v kontextu této směrnice, a to zejména s odkazem na její čl. 55 odst. 1 a čl. 56 odst. 1, 2 a 9. Právní rámec těchto ustanovení a povinnost členského státu zřídit jediný regulační subjekt, představuje procesní podmínku, která omezuje procesní autonomii členských států. V bodě 40 pak uvedla, že pokud příslušný občanskoprávní soud zcela vstupuje do pozice regulačního subjektu, je taková situace v rozporu se zásadou jednotnosti přezkumu. Takové nové projednání věci neodpovídá čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34. V bodech 44 – 47 uvádí, že pokud civilní soud nezveřejňuje ani neoznamuje rozhodnutí regulačnímu subjektu, nemůže regulační subjekt podat proti rozhodnutí soudu opravný prostředek a rozsah jeho závažnosti je omezen, pak je taková situace v rozporu se zásadou rovného přístupu a spravedlivé hospodářské soutěže, tedy i v rozporu s čl. 56 odst. 1 a 9 směrnice 2012/34. V bodě 48 uvedla, že pokud občanský soudní řád umožňuje ukončit soudní řízení mezi účastníky prostřednictvím soudního smíru bez účasti regulačního subjektu, je takovéto jednání v rozporu se zněním a účelem druhé a třetí věty čl. 56 odst. 6 směrnice 2012/34. Komise uzavřela, že článek 56 odst. 10 směrnice 2012/34 musí být vykládán v tom smyslu, že brání novému rozhodování o rozhodnutích regulačního subjektu v řízení podle části páté o. s. ř.
19. Výše citované vývody Evropské komise pak logicky korespondují s právními názory vyjádřenými v aktuálních rozsudcích SDEU. Zejména v rozsudku ze dne 27. října 2022, DB Station & Service AG proti ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH, C-721/20, SDEU vyzdvihl jako základní princip požadavek soudržného řízení železniční sítě (viz bod 80).
20. Povaha předmětného správního rozhodnutí jako „rozhodnutí v soukromoprávní věci“ z teoretického pohledu rovněž není zcela jednoznačná, přičemž (výše zmíněná) stávající judikatura zvolila jako stěžejní kritérium právní povahu samotného prohlášení o dráze, které není aktem veřejné moci („jednání vlastníka dráhy, které je vzhledem ke specifikům podnikání v síťovém odvětví povinnou součástí kontraktačního procesu“), a upozadila to, že UPID v rozhodnutí dle ust. § 34g (dnes § 34e) zákona o dráhách (potažmo soud při soudním přezkumu správnosti rozhodnutí UPID) zkoumá soulad prohlášení se zákonnými požadavky, které jsou veřejnoprávní („povinnost vydat prohlášení o dráze a jeho obsah je stanoven zákonem o dráhách, který lze obecně považovat za normu veřejnoprávní; regulace soukromoprávních vztahů či konkrétně smluv veřejnoprávním předpisem není ničím neobvyklým, a v rámci podnikání v síťových odvětvích dokonce značně typickým jevem“).
21. Odvolací soud dále podotýká, že přezkum dle soudního řádu správního – především pro okruh účastníků dle soudního řádu správního (a rovněž pro rozsah přezkumu) – je objektivně schopen účinněji a rychleji vést k ochraně subjektivních práv osoby, která je dotčena na svých právech rozhodnutím UPDI. Zastavení řízení dle ust. § 104b odst. 1 o. s. ř. (s možností podat žalobu ve správním soudnictví) tedy v posuzovaném případě neznamena odeprání spravedlnosti.

22. Podle ust. § 250a odst. 1 o. s. ř. jsou účastníky řízení dle části páté o. s. ř. žalobce a ti, kdo byli účastníky v řízení před správním orgánem. Přesně identifikovat všechny potenciální žadatele o přidělení kapacity dopravní cesty, jichž se předmětné správní rozhodnutí (alespoň potenciálně) týká (§ 27 odst. 1 a 2 správního řádu), je přitom za stávající právní úpravy (§ 34 odst. 1 a 2 zákona o dráhách) nemožné, neboť žadatel o přidělení kapacity dráhy nemusí být držitelem platné licence pro provozování drážní dopravy; stačí, že předloží přídělci před přidělením kapacity dráhy písemné prohlášení držitele licence o tom, že v případě přidělení kapacity dráhy tuto kapacitu skutečně využije. Držitelem platné licence pro provozování drážní dopravy na příslušné dráze jsou i osoby, které obdržely licenci příslušným orgánem jiného členského státu v souladu se směrnicí 2012/34/EU (§ 24a odst. 5 zákona o dráhách). Odvolacímu soudu je pak z úřední činnosti známo, že jen v České republice bylo vydáno cca 100 licencí na provozování drážní dopravy.
23. Účastníky v soudním řízení správním jsou navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon; odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon (§ 33 odst. 1 s. ř. s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla (§ 69 s. ř. s.). Při využití institutu osoby zúčastněné na řízení (§ 34 s. ř. s.) se pak řízení mohou (na základě svého rozhodnutí) účastnit veškeré subjekty, jejichž práva mohla být přezkoumávaným správním rozhodnutím dotčena (tj. nikoliv všichni potenciální žadatelé o přidělení kapacity dopravní cesty, ale jen ti, kteří mají skutečný zájem na výsledku řízení).
24. Odvolací soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2, písm. d/ o. s. ř.), rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 219a odst. 1, písm. a) zrušil a dle ust. § 221 odst. 1, písm. c) o. s. ř. ve spojení s ust. § 104b odst. 1 o. s. ř. řízení zastavil. Žalobkyně byly přitom v souladu s ust. § 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, poučeny o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví ve lhůtě 1 měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení, a to k věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Podají-li žalobkyně (či některá z nich) v uvedené lhůtě žalobu, platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícím v občanském soudním řízení.
25. O nákladech řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. (ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání se podává do 2 měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

Praha 29. srpna 2023

JUDr. Dana Slavíková v. r.
předsedkyně senátu